

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 859

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 decembrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.311 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, art. 20, art. 26, art. 43, art. 45 și art. 46 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, precum și a prevederilor art. 34 și art. 35 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	2-3	Decizia nr. 1.391 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	8-10
Decizia nr. 1.327 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției	4-5	Decizia nr. 1.407 din 3 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	10-13
★			
Opinie separată	5-6	Decizia nr. 1.571 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) pct. C lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	13-15
Decizia nr. 1.359 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	6-8	Decizia nr. 1.581 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.311

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, art. 20, art. 26, art. 43, art. 45 și art. 46 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, precum și a prevederilor art. 34 și art. 35 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, art. 20, art. 26, art. 43 și art. 45 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, precum și a prevederilor art. 34 și art. 35 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Parohia Ortodoxă Română Hodișa în Dosarul nr. 1.095/296/2008 al Judecătoriei Satu Mare.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.095/296/2008, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, art. 20, art. 26, art. 43 și art. 45 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, precum și a prevederilor art. 34 și art. 35 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția a fost ridicată de Parohia Ortodoxă Română Hodișa într-o cauză ce are ca obiect o acțiune în rectificarea de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textele de lege criticate sunt contrare libertății conștiinței și libertății cultelor, principiului majorității și legislației comunitare care reglementează obligația statului de a garanta aceste libertăți, deoarece nu fac o distincție în ceea ce privește rectificarea cărții funciare în cazul lăcașurilor de cult și caselor parohiale. Astfel, arată că prin lipsa unor astfel de reglementări, în speță se ajunge la o reconstituire a dreptului de proprietate contrară libertăților invocate. Totodată, susține că textele de lege criticate sunt în conflict și cu prevederile Legii nr. 182/2005 privind

aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 64/2004 pentru completarea art. 3 din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică).

Judecătoria Satu Mare consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că rectificarea înscrierilor făcute în cartea funciară nu este decât o operațiune prin care se consemnează acte și fapte juridice extrinseci, operație care are caracterul unei înregistrări. Scopul notării acestor acte și fapte juridice îl constituie exclusiv publicitatea drepturilor reale imobiliare, deci opozabilitatea lor în raport cu terții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, art. 20, art. 26, art. 43 și art. 45 din Decretul-lege nr. 115/1938, precum și a prevederilor art. 34 și art. 35 din Legea nr. 7/1996. Din notele scrise ale autorului se constată însă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19, art. 20, art. 26, art. 43, art. 45 și art. 46 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 27 aprilie 1938, având următorul conținut:

— Art. 19: „*Înscrierea unui drept se poate săvârși numai:*

1. *împotriva aceleia care la înregistrarea cererii este înscris ca titular al dreptului asupra căruia înscrierea urmează să fie făcută;*

2. împotriva aceleia care, înainte de a fi fost înscris, și-a grevat dreptul, dacă amândouă înscrierile se cer deodată.”;

— Art. 20: „Dacă mai multe persoane și-au cedat succesiv, una celeilalte, dreptul de a dobândi prin înscriere un bun nemișcător, iar înscrierile nu s-au făcut, cel din urmă îndreptățit va putea cere înscrierea dobândirilor succesive, deodată cu aceea a dreptului său, dovedind prin înscrisuri originale, întreg șirul actelor juridice care întemeiază înscrierile.” [...];

— Art. 26: „Drepturile reale se vor dobândi fără înscriere în cartea funciară, din cauză de moarte, accesiune, vânzare silită, și expropriere; titularul nu va putea însă dispune de ele prin carte funciară, decât după ce s-a făcut înscrierea.” [...];

— Art. 43: „Actul juridic în temeiul căruia se cere înscrierea va fi dovedit prin înscrisul original sau prin expedițiile actelor notariale.

Hotărârea judecătorească sau a autorității administrative se va dovedi prin copii legalizate.” [...];

— Art. 45: „Întabularea se va încuviința numai dacă înscrisul original:

1. arată data când a fost întocmit, precum și domiciliul părinților;

2. arată numărul parcelei sau al cărții funciare, dacă înscrierea privește toate imobilele cuprinse în aceeași carte funciară;

3. cuprinde declarația expresă, prin care acel al cărui drept urmează să fie strămutat, grevat, restrâns, ori stins consimte la întabulare. Această declarație se poate da și printr-un înscris deosebit sau chiar prin cererea de întabulare înfățișată instanței de carte funciară. În aceste cazuri se vor arăta data înscrisului în temeiul căruia se cere întabularea, precum și elementele esențiale ale dreptului ce urmează a fi întabulat.”;

— Art. 46: „Întabularea unui drept real se va putea încuviința numai și în temeiul unei hotărâri judecătorești desăvârșite.”

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 34 și art. 35 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, având următorul conținut:

— Art. 34: „Orice persoană interesată poate cere rectificarea înscrierilor din cartea funciară dacă printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că:

1. înscrierea sau actul în temeiul căruia s-a efectuat înscrierea nu a fost valabil;

2. dreptul înscris a fost greșit calificat;

3. nu mai sunt întrunite condițiile de existență a dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea;

4. înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului.”;

— Art. 35: „(1) Acțiunea în rectificare, sub rezerva prescripției dreptului material la acțiunea în fond, va fi imprescriptibilă.

(2) Față de terțele persoane care au dobândit cu bunăcredință un drept real prin donație sau legat, acțiunea în rectificare nu se va putea porni decât în termen de 10 ani, socotiți din ziua când s-a înregistrat cererea lor de înscriere, cu excepția cazului în care dreptul material la acțiunea în fond nu s-a prescris mai înainte.”

Autorul excepției invocă încălcarea atât a dispozițiilor constituționale ale art. 29 referitoare la libertatea conștiinței, care include și libertatea credinței religioase și libertatea de organizare a cultelor religioase, cât și legislația comunitară care reglementează obligația statului de a garanta aceste libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că principala critică de neconstituționalitate se referă la o omisiune legislativă, autorul excepției fiind nemulțumit de faptul că textele de lege criticate nu fac o distincție în ceea ce privește rectificarea cărții funciare în cazul lăcașurilor de cult, pe de o parte, și caselor parohiale, pe de altă parte. Însă examinarea criticii de neconstituționalitate cu un atare obiect excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Curtea constată, de asemenea, că invocarea Legii nr. 182/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 64/2004 pentru completarea art. 3 din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică) nu poate fi primită, deoarece controlul constituționalității prevederilor legale are loc numai prin raportare la norme constituționale sau cuprinse în convenții și tratate la care România este parte, și nu la alte dispoziții sau acte normative din legislația internă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, art. 20, art. 26, art. 43, art. 45 și art. 46 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, precum și a prevederilor art. 34 și art. 35 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Parohia Ortodoxă Română Hodișa în Dosarul nr. 1.095/296/2008 al Judecătoriei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.327

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Lidia Daniela Leonte în Dosarul nr. 37.017/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 6 octombrie 2009, în prezența apărătorului autorului excepției, avocatul Simona Mirea, cu împuternicire avocațială la dosar, a părții Marilena Panait și în prezența reprezentantului Ministerului Public, acestea fiind consemnate în încheierea de la acea dată.

Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 13 octombrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 37.017/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției.** Excepția a fost ridicată de Lidia Daniela Leonte într-o cauză civilă având ca obiect nulitatea adopției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale atacate contravin dispozițiilor art. 21 din Constituția României, întrucât instituie o limitare nejustificată a persoanelor care pot solicita instanței de judecată constatarea nulității adopției după dobândirea de către adoptat a capacității de folosință, ipoteză în care acțiunea aparține numai acestuia.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie opinează că textul de lege atacat este neconstituțional, invocând prevederile art. 21 din Constituția României și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, potrivit opiniei instanței, reglementarea criticată, în conformitate cu care în timpul minorității adoptatului acțiunea în declararea adopției poate aparține oricărei persoane interesate, iar după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu

acțiunea aparține numai acestuia, echivalează cu instituirea unei distincții care nu are o bază justificativă rezonabilă, întemeiată pe interesul superior al minorului.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor art. 21 din Constituție, deoarece limitarea exercitării acțiunii de declarare a nulității adopției după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu este în contradicție cu imperativele dreptului la un proces echitabil, care presupune garantarea dreptului oricărei persoane de a beneficia de accesul efectiv la o instanță independentă și imparțială, instituită de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Instanța de judecată a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, având următorul conținut:

„Acțiunea în declararea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate. După dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției stabilește, cu valoare de regulă de bază a adopției, principiul **interesului superior al copilului**. Legea prevede expres acest principiu în cap. I intitulat „Dispoziții generale”, art. 2 lit. a) și în art. 5 alin. (1) referitor la condițiile de fond ale adopției.

Luând în considerare principiul menționat, **legea definește nulitatea adopției ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului**.

Astfel, stabilind în primul alineat al art. 56 că adopția este nulă, dacă a fost încheiată în alt scop decât cel al ocrotirii interesului superior al copilului sau cu încălcarea oricăror condiții de fond sau de formă prevăzute de lege, legea instituie în cel de al doilea alineat al aceluiași articol norma după care **instanța**

va putea respinge cererea de declarare a nulității adopției, dacă va constata că menținerea adopției este în interesul celui adoptat.

În analiza textului, Curtea Constituțională reține că legiuitorul a instituit o **nulitate sub condiție** — aceea ca **menținerea adopției** să fie în interesul superior al copilului — și că această sancțiune juridică nu poate fi caracterizată ca o nulitate absolută. Reglementarea în acest mod a nulității adopției nu contravine normelor și principiilor Constituției, ci, dimpotrivă, având în vedere scopul adopției, prevăzut în art. 2 lit. b) din lege, și anume **creșterea și educarea copilului într-un mediu familial**, este pe deplin concordantă cu art. 49 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care „Copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor”.

Reglementarea, prin dispozițiile cuprinse în textul de lege atacat, a exercitării acțiunii în declararea nulității adopției reprezintă o consecință firească a modului în care legiuitorul a conceput și a definit nulitatea adopției, **ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului**. În condițiile în care adoptatul dobândește capacitatea deplină de exercițiu nu mai este necesar ca interesul superior al acestuia să fie apărut pe calea intentării de către orice persoană interesată

a unei cereri de declarare a nulității adopției și nici pe calea aprecierii de către instanța de judecată a interesului lui de a se menține adopția. A admite că, și după ce adoptatul a devenit major, exercitarea acțiunii de declarare a adopției ar putea fi exercitată de altă persoană, echivalează cu nerecunoașterea aptitudinii celui în cauză de a-și identifica propriul interes și, deci, negarea capacității lui de exercițiu.

Curtea Constituțională nu poate primi susținerea că reglementarea atacată este de natură să restrângă accesul la justiție al persoanelor interesate, altele decât adoptatul cu deplină capacitate de exercițiu, întrucât accesul la justiție implică un interes legitim, iar în cazul analizat, interesul legitim de declarare a nulității adopției sau de menținerea a acesteia aparține în exclusivitate adoptatului. În speța în care a fost ridicată excepția, interesul părții care a introdus acțiunea de anulare a adopției este acela de a beneficia de un testament și de a-l înlătura pe adoptat de la moștenirea legală. Având în vedere că adopția se întemeiază pe interesul superior al copilului adoptat — interes care se menține și în cazul în care adoptatul a devenit major sau, major fiind, a fost adoptat în condițiile legii — Curtea Constituțională reține că scopul urmărit de acțiunea în anulare a adopției este contrar rațiunii instituției și nu poate fi caracterizat ca un interes legitim.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Lidia Daniela Leonte în Dosarul nr. 37.017/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

★

OPINIE SEPARATĂ

Alături de instanța de judecată și Avocatul Poporului, considerăm că excepția trebuia admisă, prevederile art. 57 teza finală din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției încălcând dispozițiile art. 21 din Constituție și pe cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit art. 21 alin. (1) din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, nicio lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept. Legiuitorul are totuși dreptul să impună anumite condiții de natura și exigențele administrării justiției, fără însă ca aceste condiționări

să aducă atingere substanței dreptului sau să îl lipsească de efectivitate.

Art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale [...]”.

În speță, potrivit art. 54 din Legea nr. 273/2004, adopția încetează prin desfacere sau ca urmare a „declarației nulității acesteia”. Dacă desfacerea adopției se face în condițiile prevăzute de lege [art. 7 alin. (3)] pentru anumite cauze ce au intervenit pe parcursul existenței acesteia, acțiunea în constatarea nulității se introduce pentru nerespectarea în

momentul încheierii adopției, a condițiilor de fond și de formă cerute de lege *ad validitatem*.

Art. 57 teza întâi din Legea nr. 273/2004 prevede că acțiunea „în declararea nulității adopției” (s.n. — nulitate absolută) aparține oricărei persoane interesate. Teza a doua a aceluiași articol stabilește că după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia. Se poate observa că, anterior dobândirii capacității depline de exercițiu, în timpul minorității adoptatului, acțiunea în constatarea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate, ulterior acestui moment, însă, titular al acțiunii este numai persoana adoptată.

Analizând ambele teze ale art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, nu se poate susține că restrângerea sferei persoanelor care pot exercita acțiunea în nulitatea adopției, după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, este justificată de interesul adoptatului minor devenit major, care să prevaleze asupra interesului general ce se ocrotește prin acțiunea în nulitate absolută.

De altfel, așa cum am arătat, sancțiunea nulității intervine pentru nerespectarea condițiilor de fond și de formă cerute de lege la încheierea unui act juridic, în speță a adopției — consimțământul valabil exprimat, capacitatea deplină de exercițiu a adoptatorului și a celorlalte persoane prevăzute de lege, cauza licită și morală (scopul), și anume interesul superior al copilului. În acest sens, prevederile art. 56 alin. (1) din lege stabilesc că adopția este nulă dacă a fost încheiată în alt scop decât cel al ocrotirii interesului superior al copilului.

În alin. (2) al art. 56 din lege se arată însă că instanța va putea respinge cererea „de declarare a nulității adopției” de către orice persoană interesată dacă va constata că menținerea adopției este în interesul copilului adoptat.

Aceasta nu înseamnă, după părerea noastră, o asanare a nulității absolute, ci verificarea de către instanța de judecată a **condiției de fond prioritare** la încheierea adopției, și anume interesul superior al copilului, pentru că adopția este încuviințată prin hotărâre judecătorească, fiind astfel un act juridic civil de natură specială.

În aceste condiții, eliminarea, după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, a posibilității oricărei persoane interesate de a formula acțiune în constatarea nulității adopției determină încălcarea caracterului efectiv al accesului la justiție, în această materie.

De altfel, în reglementarea anterioară, art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997, nu se făcea această distincție, prevăzând doar că „adopția este supusă, potrivit legii, nulității [...]”, astfel încât se aplica regula de drept comun a nulității absolute.

În acest sens sunt și reglementările noului Cod civil (art. 479 și 480) care fac o distincție netă între **anularea adopției** (nulitate relativă), ce poate fi cerută de oricare persoană chemată să consimtă la încheierea ei și al cărei consimțământ a fost viciat prin eroare asupra identității adoptatului, dol sau violență, și **nulitatea absolută**, când acțiunea poate fi formulată de orice persoană interesată, nefăcându-se deosebire, sub acest aspect, între adoptatul minor și adoptatul care a dobândit capacitate deplină de exercițiu.

JUDECĂTOR,

prof. univ. dr. **ASPAZIA COJOCARU**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.359

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de

Mitel Munteanu în Dosarul nr. 1.427/90/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.427/90/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii**

fiscale, excepție ridicată de Mitel Munteanu trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât folosește noțiunea de „stabilire” a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor de către contribuabil, și nu de către organul fiscal competent. Prin urmare, este încălcat accesul liber la o activitate economică a contribuabilului, pentru că orice declarație a acestuia poate fi interpretată ca o acțiune de stabilire a unor obligații care să poată atrage răspunderea sa penală, chiar dacă stabilirea acelor obligații se face de către celălalt subiect al raportului juridic fiscal. Se mai arată că textul legal criticat nu ar trebui să se limiteze numai la „obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate” acestui buget, ci trebuie să vizeze obținerea acestor sume de bani de la bugetul de stat în orice mod, în caz contrar creanțele asupra statului nu ar mai fi garantate. În final, se arată că prevederea criticată instituie o prezumție de dobândire ilicită a averii.

Tribunalul Vâlcea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

„(1) *Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (8) privind

dreptul de proprietate privată și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că libertatea economică presupune accesul liber al unei persoane la o activitate economică, însă o atare libertate nu poate fi absolutizată, în sensul că și aceasta cunoaște limite și restrângeri. De altfel, textul art. 45 din Constituție prevede că libertatea economică se exercită în condițiile legii. Prin urmare, legiuitorul are îndreptățirea constituțională de a stabili limitele în care o persoană își poate exercita acest drept constituțional și, în același timp, să prevadă sancțiuni pentru încălcările legii pe care aceasta le săvârșește cu ocazia exercitării acestui drept. În acest sens, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 incriminează stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat. Astfel, este evident că libertatea economică nu este un drept absolut, încălcarea cadrului legislativ prevăzut putând atrage sancționarea penală a făptuitorului.

Referitor la susținerea autorului excepției în sensul că orice declarație a sa poate fi interpretată ca o acțiune de stabilire a unor obligații care poate atrage răspunderea sa penală, în condițiile în care stabilirea în concret a acelor obligații se face de către celălalt subiect al raportului juridic fiscal, Curtea constată că neconstituționalitatea textului criticat nu poate fi demonstrată printr-o interpretare *pro causa* a acestuia. Autorul excepției, în mod intenționat, dă o interpretare subiectivă și confuză normei incriminatoare, fără a ține cont de interpretarea teleologică și sistemică a dispoziției legale criticate.

Cu privire la pretinsa încălcare a art. 44 alin. (1) din Constituție, se reține că se contestă faptul că rezultatul care determină incidența normei penale este mult prea circumscris numai cu privire la unele mijloace tehnice prin care au loc retrageri din bugetul public național. Or, se constată că legiuitorul, prin incriminarea realizată, a dorit tocmai prevenirea și pedepsirea faptelor care au ca rezultat „*obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat*”, în alte situații legiuitorul putând alege aplicarea unei norme cu caracter contravențional. Prevenirea și sancționarea fenomenului infracțional presupune incriminarea unor fapte care lezează valori sociale de o anumită importanță, și nu incriminarea penală a tuturor faptelor care au ca rezultat încălcarea legii indiferent de pericolul lor social.

Referitor la pretinsa instituire a prezumției caracterului ilicit al dobândirii averii, se reține că această susținere este lipsită de orice suport juridic. Textul legal criticat este suficient de precis și clar pentru a se observa cu ușurință că sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care organele competente stabilesc că sumele de bani dobândite de către contribuabil de la bugetul de stat au fost rezultatul unei acțiuni de stabilire cu rea-credință a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor de către acesta. Deci, contribuabilul nu trebuie să demonstreze dobândirea licită a averii sale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art.

11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mitel Munteanu în Dosarul nr. 1.427/90/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.391

din 29 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 709/84/2009, nr. 69/115/2009, nr. 1.071/85/2009, nr. 1.098/91/2009, nr. 7.708/30/2008, nr. 7.763/30/2008, nr. 7.778/30/2008, nr. 7.780/30/2008, nr. 7.716/30/2008, nr. 3.485/90/2008, nr. 3.050/90/2008, nr. 7.459/120/2007, nr. 3.227/90/2008, nr. 2.294/109/2008, nr. 422/109/2008, nr. 2.919/90/2008, nr. 960/86/2009, nr. 961/86/2009, nr. 962/86/2009, nr. 358/86/2009, nr. 1.626/86/2009, nr. 18.171/63/2008, nr. 18.472/63/2008, nr. 19.219/63/2008, nr. 15.831/63/2008 și nr. 17.249/63/2008 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă, Tribunalului Sălaj — Secția civilă, Tribunalului Sibiu — Secția civilă, Tribunalului Vrancea — Secția civilă, ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie, Tribunalului Suceava — Secția civilă, precum și ale Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.846D, nr. 2.865D, nr. 2.866D, nr. 3.172D, nr. 3.173D, nr. 3.174D, nr. 3.175D, nr. 3.176D, nr. 3.234D, nr. 3.319D, nr. 3.338D, nr. 3.339D, nr. 3.340D, nr. 3.341D, nr. 3.342D, nr. 3.351D, nr. 3.352D, nr. 3.353D, nr. 3.481D, nr. 3.868D, nr. 3.869D, nr. 4.055D, nr. 4.056D, nr. 4.078D, nr. 4.079D și nr. 4.080D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.865D, nr. 2.866D, nr. 3.172D, nr. 3.173D, nr. 3.174D, nr. 3.175D, nr. 3.176D, nr. 3.234D, nr. 3.319D, nr. 3.338D, nr. 3.339D, nr. 3.340D, nr. 3.341D, nr. 3.342D, nr. 3.351D, nr. 3.352D, nr. 3.353D, nr. 3.481D, nr. 3.868D, nr. 3.869D, nr. 4.055D, nr. 4.056D, nr. 4.078D, nr. 4.079D și nr. 4.080D/2009 la dosarul nr. 2.846D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 și 21 aprilie 2009, 5 și 12 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 69/115/2009 și nr. 709/84/2009,

nr. 1.071/85/2009 și nr. 1.098/91/2009, încheierile din 14 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.708/30/2008, nr. 7.763/30/2008, nr. 7.778/30/2008, nr. 7.780/30/2008 și nr. 7.716/30/2008, încheierile din 22 și 29 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.485/90/2008, nr. 3.050/90/2008 și nr. 7.459/120/2007, nr. 3.227/90/2008, nr. 2.294/109/2008, nr. 422/109/2008 și nr. 2.919/90/2008, încheierile din 5, 7 și 14 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 960/86/2009, nr. 961/86/2009, nr. 962/86/2009, nr. 358/86/2009 și nr. 1.626/86/2009, precum și prin încheierile din 18 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 18.171/63/2008, nr. 18.472/63/2008, nr. 19.219/63/2008, nr. 15.831/63/2008 și nr. 17.249/63/2008, Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă, Tribunalul Sălaj — Secția civilă, Tribunalul Sibiu — Secția civilă, Tribunalul Vrancea — Secția civilă, Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie, Tribunalul Suceava — Secția civilă și Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementând în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autorului excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente (*Cauza Unédic contra Franței*, 2008), să evite paralelismul legislativ (*Cauza Katz contra României*, 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (*Cauza Santo Pinto contra Portugaliei*, 2008). De asemenea, autorul excepției susține că, prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept, este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, arată că, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogare expresă, iar nu implicită, fiindcă procedând în acest mod ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale sau reglementărilor internaționale invocate. Instanța arată că, de fapt, sunt criticate modul de aplicare în timp a unor norme și raportul dintre o lege specială și dreptul comun, iar aceste nemulțumiri se referă la modul de aplicare a legii, atribut suveran al instanțelor de judecată, și nu al Curții Constituționale.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, nefiind vorba de un caz de constituționalitate, ci de modul de apreciere și interpretare a normelor incidente.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă și Tribunalul Suceava — Secția civilă apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă își exprimă opinia, în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată, abrogarea Legii nr. 168/1999, lege organică, neputându-se face decât cu respectarea normelor de tehnică legislativă cuprinse în art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000.

Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, iar art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției.

Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie apreciază că Legea nr. 53/2003 — Codul muncii nu poate abroga implicit, prin art. 298 alin. (2) ultima liniuță, prevederile cuprinse în Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional și invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care au următorul cuprins: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilește domeniul de reglementare al legii și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că argumentele invocate de autor nu vizează o veritabilă problemă de constituționalitate, ci constituie o problemă de

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 709/84/2009, nr. 69/115/2009, nr. 1.071/85/2009, nr. 1.098/91/2009, nr. 7.708/30/2008, nr. 7.763/30/2008, nr. 7.778/30/2008, nr. 7.780/30/2008, nr. 7.716/30/2008, nr. 3.485/90/2008, nr. 3.050/90/2008, nr. 7.459/120/2007, nr. 3.227/90/2008, nr. 2.294/109/2008, nr. 422/109/2008, nr. 2.919/90/2008, nr. 960/86/2009, nr. 961/86/2009, nr. 962/86/2009, nr. 358/86/2009, nr. 1.626/86/2009, nr. 18.171/63/2008, nr. 18.472/63/2008, nr. 19.219/63/2008, nr. 15.831/63/2008 și nr. 17.249/63/2008 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă, Tribunalului Sălaj — Secția civilă, Tribunalului Sibiu — Secția civilă, Tribunalului Vrancea — Secția civilă, ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie, Tribunalului Suceava — Secția civilă, precum și ale Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.407

din 3 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Carmen-Cătălina Gliga — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent-șef
Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea

nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 781/122/2008, nr. 2.559/122/2008, nr. 18.365/3/2008, nr. 2.883/122/2007, nr. 65/122/2009, nr. 3/122/2009, nr. 2.647/122/2008, nr. 2.750/122/2008, nr. 2.953/122/2008, nr. 62/122/2009, nr. 112/122/2009, nr. 1.688/122/2007, nr. 2.719/122/2008, nr. 3.031/122/2008, nr. 3.001/122/2008 și nr. 2.238/87/2008 ale Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în dosarele nr. 11.098/95/2008, nr. 3.221/95/2009, nr. 3.216/95/2009, nr. 3.217/95/2009, nr. 3.220/95/2009, nr. 4.095/95/2009, nr. 4.063/95/2009, nr. 3.179/95/2009, nr. 3.248/95/2009, nr. 3.167/95/2009, nr. 3.260/95/2009, nr. 14.110/95/2008, nr. 3.198/95/2009, nr. 3.174/95/2009, nr. 4.058/95/2009, nr. 4.098/95/2009, nr. 3.224/95/2009, nr. 14.117/95/2008, nr. 14.112/95/2008, nr. 3.267/95/2009, nr. 14.113/95/2008, nr. 14.108/95/2008, nr. 14.118/95/2008 și nr. 15.658/95/2008 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 439/87/2008, nr. 3.823/87/2007, nr. 3.774/87/2007, nr. 2.556/87/2008, nr. 994/116/2008, nr. 2.473/87/2008, nr. 2.714/87/2008, nr. 1.928.2/87/2007, nr. 3.309/87/2008, nr. 2.315/87/2008, nr. 1.286/122/2008, nr. 3.470/87/2007, nr. 4.404/87/2007, nr. 4.144/87/2007 și nr. 2.041/87/2008 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 1.526/90/2009 și nr. 1.519/90/2009 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, în dosarele nr. 3.357/113/2008, nr. 3.091/113/2008, nr. 3.301/113/2008, nr. 196/113/2009, nr. 192/113/2009, nr. 1.193/113/2009, nr. 852/113/2009, nr. 245/113/2009, nr. 246/113/2009, nr. 163/113/2009, nr. 3.267/113/2008, nr. 492/113/2009, nr. 3.066/113/2008, nr. 3.275/113/2008, nr. 1.106/113/2009, nr. 1.105/113/2009, nr. 1.104/113/2009, nr. 850/113/2009, nr. 3.222/113/2008, nr. 2.567/113/2008, nr. 3.219/113/2008, nr. 3.223/113/2008, nr. 2.799/113/2008, nr. 3.220/113/2008, nr. 2.561/113/2008, nr. 2.562/113/2008 și nr. 2.565/113/2008 ale Tribunalului Brăila — Secția civilă, precum și în dosarele nr. 1.178/104/2009, nr. 1.463/104/2009, nr. 1.498/104/2009, nr. 341/104/2009, nr. 1.460/104/2009 și nr. 1.461/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.180D/2009, nr. 3.181D/2009, nr. 3.183D/2009—nr. 3.196D/2009, nr. 3.354D/2009, nr. 3.877D/2009—nr. 3.899D/2009, nr. 4.101D/2009—nr. 4.104D/2009, nr. 4.106D/2009, nr. 4.135D/2009, nr. 4.136D/2009, nr. 4.216D/2009—nr. 4.242D/2009, nr. 4.441D/2009 — nr. 4.445D/2009, nr. 4.448D/2009—nr. 4.451D/2009, nr. 4.454D/2009 și nr. 4.684D/2009—nr. 4.689D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 3.181D/2009, nr. 3.183D/2009—nr. 3.196D/2009, nr. 3.354D/2009, nr. 3.877D/2009—nr. 3.899D/2009, nr. 4.101D/2009—

nr. 4.104D/2009, nr. 4.106D/2009, nr. 4.135D/2009, nr. 4.136D/2009, nr. 4.216D/2009—4.242D/2009, nr. 4.441D/2009—nr. 4.445D/2009, nr. 4.448D/2009—nr. 4.451D/2009, nr. 4.454D/2009 și nr. 4.684D/2009 — nr. 4.689D/2009 la Dosarul nr. 3.180D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 781/122/2008, nr. 2.559/122/2008, nr. 18.365/3/2008, nr. 2.883/122/2007, nr. 65/122/2009, nr. 3/122/2009, nr. 2.647/122/2008, nr. 2.750/122/2008, nr. 2.953/122/2008, nr. 62/122/2009, nr. 112/122/2009, nr. 1.688/122/2007, nr. 2.719/122/2008, nr. 3.031/122/2008, nr. 3.001/122/2008 și nr. 2.238/87/2008, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 11.098/95/2008, nr. 3.221/95/2009, nr. 3.216/95/2009, nr. 3.217/95/2009, nr. 3.220/95/2009, nr. 4.095/95/2009, nr. 4.063/95/2009, nr. 3.179/95/2009, nr. 3.248/95/2009, nr. 3.167/95/2009, nr. 3.260/95/2009, nr. 14.110/95/2008, nr. 3.198/95/2009, nr. 3.174/95/2009, nr. 4.058/95/2009, nr. 4.098/95/2009, nr. 3.224/95/2009, nr. 14.117/95/2008, nr. 14.112/95/2008, nr. 3.267/95/2009, nr. 14.113/95/2008, nr. 14.108/95/2008, nr. 14.118/95/2008 și nr. 15.658/95/2008, **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din mai—iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 439/87/2008, nr. 3.823/87/2007, nr. 3.774/87/2007, nr. 2.556/87/2008, nr. 994/116/2008, nr. 2.473/87/2008, nr. 2.714/87/2008, nr. 1.928.2/87/2007, nr. 3.309/87/2008, nr. 2.315/87/2008, nr. 1.286/122/2008, nr. 3.470/87/2007, nr. 4.404/87/2007, nr. 4.144/87/2007 și nr. 2.041/87/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 18 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.526/90/2009 și nr. 1.519/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.357/113/2008, nr. 3.091/113/2008, nr. 3.301/113/2008, nr. 196/113/2009, nr. 192/113/2009, nr. 1.193/113/2009, nr. 852/113/2009, nr. 245/113/2009, nr. 246/113/2009,

nr. 163/113/2009, nr. 3.267/113/2008, nr. 492/113/2009, nr. 3.066/113/2008, nr. 3.275/113/2008, nr. 1.106/113/2009, nr. 1.105/113/2009, nr. 1.104/113/2009, nr. 850/113/2009, nr. 3.222/113/2008, nr. 2.567/113/2008, nr. 3.219/113/2008, nr. 3.223/113/2008, nr. 2.799/113/2008, nr. 3.220/113/2008, nr. 2.561/113/2008, nr. 2.562/113/2008 și nr. 2.565/113/2008, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din aprilie—mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.178/104/2009, nr. 1.463/104/2009, nr. 1.498/104/2009, nr. 341/104/2009, nr. 1.460/104/2009 și nr. 1.461/104/2009, **Tribunalul Olt — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, **consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii.** În acest sens, autorul face referire la normele procedurale aplicabile în speța sa, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (Cauza *Unédic contra Franței* — 2008), să evite paralelismul legislativ (Cauza *Katz contra României* — 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Cauza *Santo Pinto contra Portugaliei* — 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică

legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut implicit, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încalcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligativitate careia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă consideră că Legea nr. 53/2003 — Codul muncii „nu poate modifica implicit prevederile legale cuprinse în Legea nr. 168/1999”.

Celelalte instanțe de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: „*Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— *orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilește domeniul de reglementare al legii și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate se reține că argumentele invocate de autor nu vizează o veritabilă problemă de constituționalitate, ci constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii ce ține de resortul instanțelor judecătorești, iar nu de cel al instanței de contencios constituțional.

În acest sens, asupra unor critici identice, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.005 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 781/122/2008, nr. 2.559/122/2008, nr. 18.365/3/2008, nr. 2.883/122/2007, nr. 65/122/2009, nr. 3/122/2009, nr. 2.647/122/2008, nr. 2.750/122/2008, nr. 2.953/122/2008, nr. 62/122/2009, nr. 112/122/2009, nr. 1.688/122/2007, nr. 2.719/122/2008, nr. 3.031/122/2008, nr. 3.001/122/2008 și nr. 2.238/87/2008 ale Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în dosarele nr. 11.098/95/2008, nr. 3.221/95/2009, nr. 3.216/95/2009, nr. 3.217/95/2009, nr. 3.220/95/2009, nr. 4.095/95/2009, nr. 4.063/95/2009, nr. 3.179/95/2009, nr. 3.248/95/2009, nr. 3.167/95/2009, nr. 3.260/95/2009, nr. 14.110/95/2008, nr. 3.198/95/2009, nr. 3.174/95/2009, nr. 4.058/95/2009, nr. 4.098/95/2009, nr. 3.224/95/2009, nr. 14.117/95/2008, nr. 14.112/95/2008, nr. 3.267/95/2009, nr. 14.113/95/2008, nr. 14.108/95/2008, nr. 14.118/95/2008 și nr. 15.658/95/2008 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 439/87/2008, nr. 3.823/87/2007, nr. 3.774/87/2007, nr. 2.556/87/2008, nr. 994/116/2008, nr. 2.473/87/2008, nr. 2.714/87/2008, nr. 1.928.2/87/2007, nr. 3.309/87/2008, nr. 2.315/87/2008, nr. 1.286/122/2008, nr. 3.470/87/2007, nr. 4.404/87/2007, nr. 4.144/87/2007 și nr. 2.041/87/2008 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 1.526/90/2009 și nr. 1.519/90/2009 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, în dosarele nr. 3.357/113/2008, nr. 3.091/113/2008, nr. 3.301/113/2008, nr. 196/113/2009, nr. 192/113/2009, nr. 1.193/113/2009, nr. 852/113/2009, nr. 245/113/2009, nr. 246/113/2009, nr. 163/113/2009, nr. 3.267/113/2008, nr. 492/113/2009, nr. 3.066/113/2008, nr. 3.275/113/2008, nr. 1.106/113/2009, nr. 1.105/113/2009, nr. 1.104/113/2009, nr. 850/113/2009, nr. 3.222/113/2008, nr. 2.567/113/2008, nr. 3.219/113/2008, nr. 3.223/113/2008, nr. 2.799/113/2008, nr. 3.220/113/2008, nr. 2.561/113/2008, nr. 2.562/113/2008 și nr. 2.565/113/2008 ale Tribunalului Brăila — Secția civilă, precum și în dosarele nr. 1.178/104/2009, nr. 1.463/104/2009, nr. 1.498/104/2009, nr. 341/104/2009, nr. 1.460/104/2009 și nr. 1.461/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.571 din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) pct. C lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) pct. C lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacrial 2006” — S.R.L din comuna

Șendreni, județul Galați, în Dosarul nr. 14.102/233/2008 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.102/233/2008, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) pct. C lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lacrial 2006” — S.R.L din comuna Șendreni, județul Galați, într-o cauză având ca obiect o acțiune în revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate creează o inegalitate între locatorul care încheie un contract de locațiune constat printr-un înscris sub semnătură privată cu dată certă pentru o perioadă de 3 ani sau mai mică, pe de o parte, și cel care încheie un astfel de contract pentru o perioadă mai mare, pe de altă parte.

Judecătoria Galați apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că textele de lege criticate au drept scop apărarea dreptului locatorului pentru contractele de locațiune încheiate pe o perioadă mai mare de 3 ani.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normelor legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Instanța de judecată, în baza notelor scrise ale autorului, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) pct. C lit. a)

din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, în forma inițială. Ulterior republicării Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, ca urmare a renumerotării, art. 21 alin. (1) pct. C lit. a) a devenit art. 19 alin. (1) pct. C lit. a).

În aceste condiții, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (1) pct. C lit. a) din Legea nr. 7/1996, având următorul conținut: „*Cartea funciară este alcătuită din titlu, indicând numărul ei și numele localității în care este situat imobilul, precum și din trei părți: [...]*”

C. Partea a III-a, referitoare la înscrierile privind dezmembrămintele dreptului de proprietate și sarcini, care va cuprinde:

a) *dreptul de suprafață, uzufruct, uz, folosință, abitație, servituțile în sarcina fondului aservit, ipoteca și privilegiile imobiliare, precum și locațiunea și cesiunea de venituri pe timp mai mare de 3 ani; [...]*”

Autorul excepției invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă pentru următoarele considerente:

Potrivit textului de lege criticat, dacă contractul de locațiune este încheiat pe o perioadă mai mare de 3 ani, trebuie să fie efectuate formele de publicitate imobiliară. Aceste prevederi se referă doar la contractele de închiriere, în vreme ce contractele de arendare sunt supuse unei alte forme de publicitate imobiliară, și anume înscrierea în registrul special ținut de secretarul consiliului local.

Nerespectarea formelor de publicitate imobiliară nu atrage nulitatea contractului de închiriere, iar dacă contractul are dată certă, deși neînscris în cartea funciară, efectele lui se reduc la 3 ani de la data înscrierii unei eventuale vânzări a imobilului.

Curtea reține că înscrierea în cartea funciară a contractelor de închiriere încheiate pe mai mult de 3 ani are ca efect opozabilitatea față de terțele persoane interesate și, întrucât este vorba de publicitate imobiliară, operează regula *qui prior tempore potior iure*, cu respectarea condițiilor de publicitate.

Curtea nu poate primi critica autorului potrivit căreia prevederile art. 19 alin. (1) pct. C lit. a) sunt contrare dispozițiilor art. 16 din Constituție, de vreme ce acestea se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normelor legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. De altfel, inegalitatea ce rezultă din diferența de situații juridice poate justifica existența unor prevederi distincte, în funcție de scopul legii. Or, este evidentă intenția legiuitorului de a-l proteja pe locatarul al cărui drept rezultă dintr-un contract de închiriere încheiat pe o perioadă mai mare de 3 ani în formă autentică sau prin înscris sub semnătură privată cu data certă, înscris în cartea funciară.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) pct. C lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacrial 2006” — S.R.L din comuna Șendreni, județul Galați, în Dosarul nr. 14.102/233/2008 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.581

din 19 noiembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Sergiu Niță și Elena-Emilia Niță în Dosarul nr. 15.982/300/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspund autorii excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorii excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele expuse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, având în vedere faptul că prevederile de lege criticate au fost abrogate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 7 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.982/300/2006, **Curtea de Apel București** —

Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Excepția a fost ridicată de Sergiu Niță și Elena-Emilia Niță într-o cauză având ca obiect o acțiune în revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, faptul că prevederile criticate nu îndeplinesc condițiile de accesibilitate și previzibilitate consacrate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Rotaru contra României*, 2000 și *Sunday Times contra Regatului Unit*, 1979). Totodată, susțin că statul avea obligația de a menține un just echilibru între interesele celor două categorii de proprietari, respectiv foștii proprietari și cumpărătorii de bună-credință ai imobilelor, fără a discrimina vreuna dintre cele două categorii.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 2 alin. (2) nu au ca efect constituirea sau reconstituirea unui nou drept de proprietate, prin actul administrativ ce se emite având loc doar o recunoaștere a dreptului de proprietate al celui deposedat abuziv. Reține ceea ce a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Păduraru contra României*, 2005, respectiv faptul că persoanei căreia statului i-a preluat fără titlu imobilul i se recunoaște explicit și retroactiv supraviețuirea dreptului și că, în acest caz, „...nu este vorba de un nou drept”. Totodată, reține că textul de lege criticat nu instituie diferențe de tratament juridic între foștii și actualii proprietari, aceștia fiind deopotrivă protejați prin normele legale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 a fost abrogat prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 1/2009, în această situație fiind incidente prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Art. 2 alin. (2) a fost abrogat prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Sergiu Niță și Elena-Emilia Niță în Dosarul nr. 15.982/300/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 435810